Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

14. Aarg. Nr. 3. *Den 1. Novbr. 1864.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Englene.

(Fra „Millennial Star.")

I det trettende Capitel hos Matthæus har Jesus fremsat Noget af sin meest beundringsværdige Viisdom i Lignelser, og iblandt det Øvrige er dette Spørgsmaal og Svar:

„Jesus siger til dem: Forstode I dette Altsammen? De sige til ham: Ja, Herre! Men han sagde til dem: Saaledes er hver Skriftklog, som er oplært til Himmeriges Rige, ligesom en Huusbonde, der bringer frem af sit Forraad Nyt og Gammelt." (Matth. 13, 51—52.)

Det er i denne ligesom i alle Guds Aabenbaringer en af „Mormonismens" Eiendommeligheder at „frembringe Nyt og Gammelt." Men hvad kan der blive bragt frem om Englene, som kan være til Interesse for de Hellige? Idet vi overlade til Verden at have den Tro, at Englene ganske have forladt Jorden, og at Menneskene synde ved at tale om, at de see dem. Vi ville altsaa for det Første undersøge, hvormange Slags Engle der ere, og hvilke Pligter de have at udføre.

Ifølge den Kundskab vi have fra Skrifterne ere der tre, maaskee fire Grader af Engle. Erkeenglene, hvilke Paulus og Judas omtaler som den første Grad eller dem, der have den høieste Myndighed; for det Andet de Engle, som ere opstandne Væsener lig dem, der omtales i det attende Capitel i første Mosebog, og hvilke spiste og drak med Abraham ligesom ogsaa med Loth; (1ste Moseb. 18, 8. 19, 3.); for det Tredie de Engle, der ere tjenende Aander; og det maa blive en Gjenstand for Undersøgelse at bestemme, om ikke sidstnævnte Klasse af aandelige Væsener udgjør to forskjellige Racer i den himmelske Verden.

Psalmisten sagde, at Mennesket var skabt lidet ringere end Englene (Ps. 8, 5. Hebr. 2, 9.) og dette i Forbindelse med hvad Paulus og Psalmisten siger derom: „Han gjør de tjenende Aander, Englene, til Vinde, og sine Tjenere til en brændende Ildslue" (Psal. 104, 4. Hebr. 1, 7.) vil give os den fjerde Grad af Engle, og en ægte „Mormon" vilde endnu gaae videre for at bevise denne Sag saaledes:

Jesus Christus gjorde de samme Gjerninger som hans Fader havde gjort, og hans Disciple gjorde de, som han havde viist dem før sin Opstandelse, og ligesom han gik hen for at prædike for Aanderne i Fængslet i de tre Dage, som hans Legeme laae i Graven, saaledes have ogsaa hans Disciple gjort i alle Verdens Tidsaldere siden han aabnede Opstandelsens Dør, og ville fremdeles gjøre det samme. Jesus siger: „Sandelig, sandelig, siger jeg Eder: „Hvo, som troer paa mig, de Gjerninger, som jeg gjør, skal og han gjøre, og han skal gjøre større end disse; thi jeg gaaer til min Fader." (Joh. 14, 12.)

Eftersom Jesus havde opvakt fra de Døde, hvad større Gjerning kunde saa hans Disciple gjøre, at de end efter Døden som tjenende Aander skulde administrere for Aanderne i Fængslet, og saaledes frelse de Døde? Dersom Nogen er viis, da lad ham sige os det.

Den allerstørste Hemmelighed angaaende Englene er imidlertid den, at idetmindste Nogle af dem leve ved at spise. De to Engle, som besøgte Loth i Sodoma, deeltoge i en Fest, og Paulus siger: „Glemmer ikke Gjestfrihed, thi ved den have Nogle uden at vide det herbergeret Engle," (Hebr. 13, 2.) ligesom der er skrevet i Psalmerne, at „de aade Engles Brød; han sendte dem Tæring til Mættelse." (Psal. 78, 25.)

Af disse Kjendsgjerninger er det tydeligt, at de Engle, som tjene Menneskene i Kjødet, ere opstandne Væsener, saa at Kjød administrerer for Kjød, og Aander for Aander. Dette var Tilfældet med Johannes, naar han siger: „Og jeg faldt ned for hans Fødder at tilbede ham, og han siger til mig: Gjør det ikke! Jeg er din Medtjener og dine Brødres, som have Jesu Vidnesbyrd; tilbed Gud; thi Jesu Vidnesbyrd er Prophetiens Aand." (Aab. 19, 10.)

Denne Engel maatte have været gamle Daniel, der var opstanden tilligemed Jesus, som „en af dine Brødre, Propheterne."

Englene ere vore Bevogtere, thi Satan sagde til Jesus: „Han skal give sine Engle Befaling om Dig, og de skulle bære Dig paa Hænderne, at Du ikke skal støde din Fod paa nogen Steen." Efter en omhyggelig Undersøgelse af Skrifterne synes det, at Englene opholde sig i de lavere Verdener, saalænge der findes Hellige paa Jorden, for at bevare dem fra det Onde, thi Propheten Esaias har efterladt følgende Vidnesbyrd om denne Gjenstand: „Jeg vil ihukomme Herrens Miskundheder, Herrens Lov, efter alt det, som Herren har gjort imod os, og den megen Godhed imod Israel, som han gjorde imod dem efter sin megen Barmhjertighed og sine Miskundheders Mangfoldighed. Og han sagde: Visseligen de ere mit Folk, de ere Børn, som ikke skulde handle falskeligen, og han var dem til en Frelser. I al deres Angest var der ikke Angest, og hans Ansigts Engel frelste dem; han, han igjenløste dem for sin Kjærligheds Skyld, og fordi han sparede dem, og bar dem alle Dage fra gammel Tid."

De Engle, som til forskjellige Tider ere udgangne for at udføre Guds Beslutninger, beviser tilfulde denne Kjendsgjerning: Abraham, Hagar, Jacob, Bileam, Josva og Gideon tilligemed Herrens Fjender ere de Vidner, som kjende Englenes Magt og deres Forretninger paa Jorden.

For at vi ikke skulle optage for megen Tid med at omtale de opstandne Væsener, der komme og gaae efter hans Befaling, som er, var og skal vedblive, ville vi forandre vort Thema, idet vi hente Vidnesbyrd fra Forstand og Hjerte.

Englenes eller Guds Budbæreres Virkninger paa vort Sind, saa at vi kunne begribe det Forbigangne, Nærværende og Tilkommende tilligemed Guds Aaben-

baring fra den evige Verden, er iblandt den største Deel af Menneskeslægten et større Mysterium end alle Philosophiens, Literaturens og Overtroens Hemmeligheder tilsammen. Skjøndt Nogle prøve at negte og Andre at bortforklare det, ere der dog endnu saa mange Vidnesbyrd i Bibelen og iblandt en agtværdig Deel af Jordens Beboere, at man ligesaa gjerne kunde paatage sig at bære Vandet fra Jorden til Maanen med en Theskee, som at søge at bortræsonere Englenes Indflydelse paa det menneskelige Sind.

Den første Beretning, som vi nu ville anføre, er om Jacob, da han var paa Reisen til Mesopotamien: „Og han drømte, og see, en Stige var opreist paa Jorden, og det Øverste af den naaede til Himmelen, og see, Guds Engle stege op og ned paa den." (1 Moseb. 28, 12.)

Det næste Tilfælde, vi ville bemærke, er Pharaos Drøm, hvilken Joseph udtydede, og Udtydningen var ufeilbar. Medmindre der nu havde været en Forstaaelse mellem Pharaos og Josephs Engel, hvorledes kunde saa Udtydningen være bleven bekjendt? Eller i Tilfældet med Nebucadnezar, da han drømte om det store Billede og glemte sin Drøm, hvorledes kunde Daniel da ikke alene gjengive den, men ogsaa dens Udtydning? Daniel sagde, at der er en Gud i Himmelen, som aabenbarer Hemmeligheder, men han nedsteg ikke atter fra Himmelen for at give Drømmen endnu engang tilligemed Udtydningen paa den.

Der er ikke Noget i Bibelen, som mere bestemt stadfæster Sandheden af denne Kjendsgjerning end Beretningen om de vise Mænd, der kom at tilbede Jesus. Matthæus siger:

„Og der de vare blevne advarede af Gud i en Drøm, at de ikke skulde vende tilbage til Herodes, fore de ad en anden Vei bort til deres Land. Men der de vare bortfarne, see, da aabenbaredes Herrens Engel for Joseph i en Drøm og sagde: Staa op, og tag Barnet og dets Moder, og fly til Ægypten, og bliv der, indtil jeg siger Dig til; thi Herodes vil søge efter Barnet for at omkomme det." (Matth. 2, 12. 13.)

De vise Mænd vare blevne advarede i en Drøm og Herrens Engel advarede Joseph paa samme Maade, og Kjendsgjerningen er, at Aander, betjene Aander, og saaledes faae vi Aabenbaringer i Drømme, fordi Englene indgive i vor Aand, hvad vi drømme. Vor Forstands Øine see og vore aandelige Øren begribe det, og saaledes er der en Communicationslinie fra Himmelen til Jorden.

Dette er imidlertid ikke Alt: hvad vil det sige, at føre nogle af de Helliges Synder forud til Dommen? Paulus siger:

„Nogle Menneskers Synder ere forud aabenbare og gaae for dem til Dommen; men Nogle følge de og efter. Desligeste ere og nogle gode Gjerninger forud aabenbare, og de, som have sig anderledes, kunne ikke skjules." (1ste Tim. 5, 24. 25.)

Det er Guds Aand inden i os, som udfører dette. „Thi der ere Tre, som vidne i Himmelen: Faderen, Ordet og den Hellig-Aand, og disse Tre ere Eet. Og der ere Tre, som vidne paa Jorden: Aanden, Vandet og Blodet, og disse Tre forene sig til Eet. (1ste Joh. 5, 7. 8.)

Det er altsaa intet Under, at vore Synder gaae forud til Dommen, — intet Under, at Menneskene gjøre Regnskab for sin Huusholdning her i Livet, thi dette er Summen og Hovedindholdet af det Hele: Vort Blod, hvilket er vort Liv (og vee det Menneske, som udgyder uskyldigt Blod), vor Aand, der er evig, og Vandet, hvori vi ere døbte, — Alt bærer Vidnesbyrd hos Gud om vore Gjerninger i Kjødet, og de Engle, som tage vare paa os, ere de Budbærere, der give Indberet-

ning derom, og saaledes blive vi rensede overeensstemmende dermed. De Ugudeliges Synder følge derimod efter, og sandelig, de ville blive gjengjældte.

Englene gaae frem med Myndighed fra Herren. Dette er tydeligt i Beretningen om Jacob, da han brødes med Gud: „Og Jacob blev tilbage for sig selv alene, og der brødes en Mand med ham, indtil det dagedes;" men da han ikke kunde overvinde ham, spurgte han om „Mandens Navn," men fik ikke noget Svar; saa kaldte Jacob Stedet Pnuel, „Guds Ansigt." (1ste Moseb. 32, 24—32.)

Det næste og meest fremragende Exempel er, da Josva erfarede Jerichos Skjæbne, inden denne Stad faldt derved, at man gik omkring den i syv Dage og blæste i Trompeter:

„Og det skete, da Josva var ved Jericho, at han opløftede sine Øine og saae, og see, en Mand stod lige mod ham og havde et draget Sværd i sin Haand, og Josva gik hen til ham og sagde til ham: Hører Du til os eller vore Fjender? Og han sagde: Nei, men jeg er en Fyrste over Herrens Hær, nu kom jeg; da faldt Josva paa sit Ansigt til Jorden og tilbad og sagde til ham: Hvad taler min Herre til sin Tjener? Og Fyrsten over Herrens Hær sagde til Josva: Drag dine Sko af dine Fødder, thi det Sted, som Du staaer paa, er helligt; og Josva gjorde saa." (Josv. 5, 13—15.)

Uden Tvivl underrettede „Fyrsten for Herrens Hær" Josva om Maaden, hvorpaa Jericho skulde indtages og ødelægges. For at bekræfte dette anføre vi det første Vers af Johannes Aabenbaring paa Øen Patmos: „Jesu Christi Aabenbaring, som Gud har givet ham, for at vise sine Tjenere de Ting, som snart skulle skee, og han udsendte sin Engel og betegnede dem ved ham for sin Tjener Johannes." (Aab. 1, 1.)

Nogle ville maaskee sige, at der ere Mange, som aldeles Intet drømme; til Saadanne ville vi svare: Det er saaledes, og der ere ogsaa Mange, som hverken troe paa Gud, Mennesker eller Djævel; men Tiden er forhaanden, at de Hellige ville vide og gjøre bedre.

„Og det skal skee i de sidste Dage, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kjød, og Eders Sønner og Eders Døttre skulle prophetere; Eders Ældste skulle drømme Drømme, og Eders unge Karle see Syner. Og end over Tjenere og Tjenestepiger vil jeg i de samme Dage udgyde min Aand." (Joel 1, 1. 2.)

Vi ville ikke vidtløftigen beskrive de Forretninger og Pligter, som de forskjellige Grader af Englene have at udføre, men vi ville slutte med at sige, at Englene ville indsamle de Udvalgte, men oprykke Overtrædere. De ere Himmelens Politi og give Beretning om hvad der skeer paa Jorden; de fremføre Menneskenes Bønner og Begjæringer til de himmelske Boliger, hvor de som en Erindring om Lydighed af de Helliggjorte blive forvarede i „gyldne Kar" med en saadan Paaskrift: „De Helliges Bønner."

Indsamlingen.

(Fra „Millennial Star."

De Sidste-Dages Helliges Indsamling fra alle Jordens Nationer til Klippebjergne i Nordamerika danner et af de mærkværdigste og interessanteste Træk i vore Dages Historie. Man spekulerer almindelig over, hvilke Bevæggrunde, der kunne tilskynde saa mange Mennesker hvert Aar at forlade deres Hjem og Slægtninge for at foretage en saa lang og besværlig Reise. Ethvert Skib, som forlader Europas Havne med Sidste-Dages Hellige, er en fornyet Gjenstand for disse Spekulationer, og der bliver gjort alle Slags Slutninger, Alt overeensstemmende med de forskjellige Partiers Begreber og Tænkemaade, som iagttage Bevægelsen. Der bliver udviist megen Sympati for de Hellige, og en god Portion Skjældsord blive udstødte mod de Ældste ved saadanne Leiligheder. De Hellige blive betragtede som svagsindede Mennesker, der ere bedragne, idet de troe, at deres Frelse for en stor Deel afhænger af Jagttagelsen af denne Grundsætning. Enhver Plan, som har været anseet skikket til at standse Indsamlingen, er bleven opfundet, og Bagtalerens Tunge har ikke været ledig. De ureneste Bevæggrunde ere blevne tillagte Kirkens Ledere, de meest latterlige og urimelige Historier ere blevne opdigtede og satte i Omløb og udgivne som Sandhed. Der have ikke manglet Midler til at udbrede dem vidt og bredt. Agenter ere blevne ansatte, hvis Øiemed har været Kirkens Ødelæggelse. Præster have prøvet at bevise, at Indsamlingen ikke er en Befaling fra Herren, men deres Bestræbelser have slaaet storligen Feil. Bibelen, som de foregive at bruge som en Rettesnor for deres Undersøgelser ogsaa i denne Henseende, indeholder en Overflødighed af klare Beviser, at Gud i de sidste Dage vilde lade en Befaling udgaae at samle sit Folk, der har gjort Pagt med ham formedelst Offer. Da den „hellige Aliance," som havde henvendt sig til Geistligheden af de forskjellige Religionssamfund, havde prøvet ethvert Forslag, som deres forenede Viisdom kunde opfinde, og de bleve tvungne til at erkjende alle deres Bestræbelser for kraftesløse til med Guds Ord at bevise, at denne Lære er forkeert, blev en anden Plan antaget, hvilken, som de høit og tydeligt erklærede, vilde opfylde sin Hensigt og give de Helliges Indsamling Dødsstødet. Denne Plan var at bestræbe sig for at indgyde Menneskene Frygt ved at afmale de Farer for dem, som uundgaaelig maatte møde paa en saadan Reise, og det skrækkelige Tyranni, de vilde blive underkastede efter deres Ankomst til Dalene, dersom de skulde overleve Reisens Prøvelser og Møisommeligheder. De talte om de Mange, som hvert Aar begive sig paa Reisen, og hvor faa de vare, der naaede deres Bestemmelsessted. Indianerne paa Sletterne, de vilde Dyr og den Mængde Slanger samt de mange smitsomme Sygdomme, som ere egne for de Lande, gjennem hvilke de maae reise, vilde nødvendigviis foraarsage en skrækkelig Ødelæggelse og formindske Compagnierne. Hundreder af lignende taabelige Historier ere blevne satte i Omløb, og ligesaa kraftesløse Bestræbelser forsøgte, men Alt med det samme Resultat, hvilket de Tusinder, som aarligen forlade disse Lande, overflødigen beviser. Den christne Verden vil aldrig være heldig i at standse Jehovahs Hensigter, og enhver Bestræbelse af Avisredaktører og dem, der opfinde disse Løgne tilligemed dem, som

paa en „vidunderlig Maade ere undkomne fra Utah,“ vil blive ligesaa unyttige. Det er vor Hensigt at fremsætte i denne lille Afhandling nogle af de Aarsager, som bevæge de Sidste-Dages Hellige til med Beredvillighed at gjøre ethvertsomhelst Offer for at opfylde Herrens Befalinger med Hensyn til Indsamlingen. Bevæggrunden maa være meget stærk, som sætter Guds Folk istand til at opgive deres Stillinger i Livet og istedet at taale Tabet af deres gode Navn og Rygte og Anseelse i Verden, samt Alt, hvad der maatte være dem kjært i deres Hjem, for at foretage en saadan Reise. De, som handle saaledes, kunne ikke, som de ansees for, være Jordens Affkum. Avisredaktører, som have været ombord i vore Skibe for at iagttage „Mormonemigrationen“ i den Hensigt at give en sandfærdig Fremstilling af den, har skildret de Hellige som Englands og andre Landes haardføre og forstandige Arbeidsklasser. Den Kraft, som tilskynder dem til at emigrere, er hverken mere eller mindre end den Kundskab, der udspringer fra en virksom Udvikling af Principet Tro. Gud har i disse sidste Dage talet fra Himmelen og givet Befaling til sit Folk at samles ud fra Babylon, „thi dens Synder naae lige til Himmelen, og Gud har ihukommet dens Uretfærdigheder,“ og atter er den Befaling udgaaet: „Samler mit Folk tilsammen, som har gjort Pagt med mig ved Offer.“

Nogle kunne maaskee gjøre den Bemærkning: „Kan ikke Herren frelse sit Folk fra de Onder, som ere i Verden, uden at kalde dem til at forlade deres Hjem? Kunne de ikke lige saa vel tjene ham i deres egne Lande som i Amerika? Er han ikke mægtig til at frelse dem fra enhver Fare og Ulykke?“ Jo; dersom han havde villet det saaledes, kunde han have frelst Noah uden at gjøre ham den Uleilighed at bygge Arken; han kunde have frelst Loth i Sodoma og de Hellige i Jerusalem, men Herrens Befaling til Loth og hans Familie var, at de skulde flye fra Sodoma, og de Hellige i Jerusalem skulde „flye til Bjergene.“ Altsaa, „vi ere dens Tjenere, som vi lyde,“ og de gamle hæderlige Mænd tjente Herren, naar de iagttoge disse Befalinger. Paa Grund af deres Lydighed har han velsignet dem med Frelse. Heerens Veie ere een evig Omgang, og derfor see vi ogsaa, at hans Plan at samle de Retfærdige fra de Ugudelige inden disses Ødelæggelse, har været den samme til alle Tider.

En af Herrens Planer med hans Helliges Indsamling sigter til Zions Opbyggelse, „thi,“ siger Propheten, „naar Herren har bygget Zion, skal han sees i sin Herlighed.“ (Ps. 102.) Dersom vi iagttage de Resultater, der ville følge Opbyggelsen af Zion, skulle vi opdage, at dette ikke alene er til de Helliges Frelse, men vil have de vigtigste Følger for hele Verden. Denne er ligesaa meget som de Hellige forpligtet til at udføre denne Guds Hensigt. Om de nogensinde skulde blive frelste, afhænger af deres Lydighed til Evangeliet, og derfor ere de ogsaa afhængige af Zions Opbyggelse.

Uden Indsamlingen og Zions Opbyggelse vilde der ingen Leilighed være til at undflye fra Ødelæggelse og Død. Philosopher og Statsmænd have i Aarhundreder arbeidet paa at frembringe, hvad der dog aldrig vil blive til Virkelighed, nemlig Fred, en vedvarende Fred. De Midler, som Verden anvender, ere utilstrækkelige til at frembringe dette Resultat. Den i vore Dage almindeligst antagne Idee, og som ansees for meest skikket til at vedligeholde Fred, er at være beredt til Krig. Idet Jordens mægtigste Nationer handle efter denne Theori, bestræbe de sig for at overgaae hverandre i at frembringe de stærkeste og meest øde-

læggende Krigsredskaber. Saaledes bliver der anvendt megen Tid til at bygge Fæstningsværker, Pantserskibe og Monitorer, til Opfindelsen af Kanoner og andre Krigsredskaber, der ere beregnede paa at være meest dødbringende, dog vil dette tilligemed Forøgelsen af deres Armeer og Flaader ifølge Herrens Ord være utilstrækkeligt til at tilveiebringe en vedvarende Fred. Vi anføre Propheten Michas Forudsigelse om denne Gjenstand: Men det skal skee i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være beredt paa Bjergenes Top, og det skal ophøies over Høiene, og Folk skulle løbe til det. Og mange Hedninger skulle gaae og sige: Kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg og til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, og vi maae vandre paa hans Stier." (Micha 4, 1. 2.) Der ere altsaa de allervigtigste Bevæggrunde, hvorfor de Sidste-Dages Hellige skulde gaae til Klippebjergene, da det er for at „lære Herrens Veie, at de maae vandre paa hans Stier." Propheten siger endvidere: „Thi en Lov skal udgaae fra Zion, og Herrens Ord fra Jerusalem. Og han skal dømme iblandt mange Folk, og straffe stærke Hedninger indtil langt fraliggende Steder, og de skulle sammenslaae deres Sværd til Hakker, og deres Spyd til Segle, et Folk skal ikke opløfte Sværd imod et andet, og de skulle ikke ydermere lære at føre Krig." (Micha 4, 2. 3.) Hvem vil nu efter en saadan Erklæring af Guds Prophet negte, at Indsamlingen er en væsentlig Betingelse for Verdens Frelse? De, som ville forsøge at negte det, maae først bevise, at Guds Tjenere have talt Usandhed og at Jehovah har forandret sin Plan med Hensyn til Menneskeslægtens Frelse. Guds Prophet, ved hvem Herrens Ord er forkyndt for Menneskene, opholder sig i Zion, og den Almægtiges Aabenbaringer ere ikke anerkjendte i noget andet Land paa Jorden, og derfor er den Kanal, gjennem hvilken vi modtage enhver Velsignelse, aldeles foragtet og tilsidesat af Verden. Zion vil ikke blive nedtraadt og ødelagt; thi Gud vil boe i dens Midte, og derfra vil han lade sine Love udgaae ved de samme Midler, ved hvilke Nationerne skulle regjeres. Da og ikke før vil det blive muligt at oprette en almindelig Fred paa Jorden. Det er derfor af uendelig Vigtighed for Nationerne, at Zion bliver opbygget og grundfæstet; thi paa anden Maade kunne de ikke undflye den frygtelige Ødelæggelse, som deres Ugudelighed og Opsætsighed mod Guds Love vil bringe over dem.

Medens de Gjenstridiges Hjerter ere fyldte med dæmonisk Had til deres Medmennesker, og det almindelige Ønske er Menneskeslægtens Ødelæggelse, vil Herren tale af Zion og straffe stærke Nationer for deres Synder, og de ville ydmyge sig for ham og sammenslaae deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Segle, og de skulle ikke ydermere lære at føre Krig. Hvilken fredelig Tid vil der da ikke blive? En evig Fred, oprettet af ham, som alene holder Nationernes Skjæbne i sin Haand. Hvorfor da lig Pharao i Oldtiden stole paa deres Vogne og Heste, eller som Beltsazar i Babylon prale af den Sikkerhed de nyde indenfor stærke Volde og Kobberporte. Vor Tids Nationer, som prale af deres materielle Styrke og tænke, at den er tilstrækkelig til at sikkre dem Fred, ville blive skrækkeligt skuffede, naar Gud lader sine Straffedomme udgaae over Jorden. De ville ligesom hine Oldtidens Konger, der trodsede Herren, blive afmægtige. Hvor lykkelige vilde ikke Menneskene blive, dersom de kunde bringes til at agte og ære Hærskarernes Herre! Da vilde de anerkjende Guds Tjenere som hans Sendebud, og ikke foragte og forhaane deres Bestræbelser for at frelse en Deel af Men-

nesteslægten fra Ødelæggelse. Naar Nationernes Storhed har forladt dem, og deres Ulykkes Dag er kommen, vil Gud straffe dem med sin egen, med Tordens Røst. Da ville de nedlægge deres Vaaben, og naar de faae omdannet dem til Agerdyrkningsredskaber, vil en almindelig og evigvarende Fred begynde, og alle Nationer skulle da vandre i Herrens Aands Lys.

Bønnen.

(Fra „Millennial Star.")

En af de Pligter, som de Sidste-Dages Hellige udøve, er Bønnen; men for at den ligesom enhver anden Grundsætning skal blive til nogen Nytte, maa den være rigtig forstaaet. I denne Hensigt nedskrive vi disse Bemærkninger i det Haab at fremsætte nogle belærende Punkter angaaende denne vigtige Deel af vor Gudsdyrkelse.

Hvad er Bønnen? Er den et Hverdagsanliggende? Den bliver brugt af enhver Menneskeklasse, simpelthen fordi der ikke findes noget dødeligt Væsen uden Trang, eller Nogen, som har naaet til et saadant Punkt af Uafhængighed, at han ikke behøver at bede om hvad han staaer i Trang for. Bønnen er altsaa en Begjæring om, hvad vi trænge til; men det vilde være til liden Nytte at bede Nogen om, hvad han ikke havde at give, eller at henvende sig til ham paa en Maade, som han ikke kunde forstaae, eller bruge en Mængde meningsløse Gjentagelser. Man maa antage, at Nogles Bønner kun er en Opramsen af overflødige Ord og udtrykker hverken Trang eller Attraa efter Noget; men hvormange Bønner blive ikke alligevel opsendte til vor himmelske Fader paa en saadan upassende Maade! Naar vi nærme os ham, skulde vi gjøre det med Sømmelighed. Det er ikke urigtigt at bede den Ene med den Anden om Held, Beskyttelse og Fred for vore Brødre og Søstre, og i Særdeleshed for Præstedømmet, at Herrens Ord maatte have fri Fremgang og blive herliggjort; men naar vi gjøre dette, skulde vi bede med Forstand, og aldrig om Noget, uden hvad vi føle, vi trænge til. For Exempel, dersom vi bade Herren gjøre os til brugbare Redskaber i sin Haand, forenende os til Eet, for at hjælpe til at udføre hans Tjeneres Raad, som han har stillet over os, endskjøndt vi aldrig havde bestræbt os for at gjøre hverken det Ene eller Andet, vilde vore Bønner kun være ligesaa mange meningsløse Ord.

Mange kunde maaskee antage, at fordi de have adlydt Evangeliet saavidt, at de ere berettigede til den Hellig-Aand, behøve de ikke at lære, hvorledes de skulle bede.

Jesu Disciple følte ikke saaledes, endskjøndt de vare kaldte til Apostelskabet, thi de bade ham at lære dem „at bede, ligesom Johannes lærte sine Disciple," og maaskee er den Bøn, som denne Slægt kalder Herrens Bøn, en af de letfatteligste og simpleste Bønformularer, der er kommen til vor Kundskab. Da Jesus gav Underviisning om Bønnen, advarede han i Særdeleshed imod at bruge overflødige Ord, ligesom han ogsaa lærte dem at bede i Løndom; „thi," sagde han, „Eders Fader, som seer i Løndom, vil betale Eder

aabenbar." Det var til Skovens Ensomhed Joseph Smith gik, da Engelen bragte ham det evige Evangelium, ved hvilket enhver Sidste-Dages Hellig er bleven velsignet, og det er bestemt til at velsigne og frelse Alle, som ville undersøge og adlyde dets Befalinger. Det kan ikke være underkastet nogen Tvivl, at Hemmeligheden af det Held, der stedse har fulgt alle gode og store Mænd i Guds Rige, er, at de have holdt sig nær til Gud i alvorlig og mægtig Bøn. De, som bestandig have Samtale med Gud ved Bønnen, vide mere om ham, end de gjøre, der kun høre tale om ham i Forsamlingerne.

Men dersom Bønnen skal blive antaget hos Gud, maa den ikke alene skee i Løndom, men ogsaa i Tro; man maa ikke alene fortælle Gud, at han er mere villig til at give, end vi til at modtage, men vi maae tillige føle saaledes, „thi den, som kommer frem for Gud, maa troe, at han er deres Belønner, der flittigen søge ham." Atter, for at vi kunde faae, hvad vi bede om, skulde vi leve saaledes, at vi bestandigen kunde have vor himmelske Faders Velbehag og Tillid, hvilken ikke tilbageholder Noget for dem, som vandre i Oprigtighed; men dersom vi ville prøve at dele mellem Gud og os selv eller mellem Gud og Verden, kunne vi ikke erholde nogen stor Velsignelse, thi han har sagt: „Min Søn, giv mig dit Hjerte." Dersom vi derfor ønske Penge, Helbred, en god Stilling i Livet, Magt, Indflydelse eller nogen af Evangeliets Gaver, og vi ønske disse Ting for Opbyggelsen af Guds Rige og for at blive frelste, kunne vi gjøre Fordring paa Jesu Løfte og holde fast derved', at; hvadsomhelst vi bede Faderen om i Jesu Navn, det vil han give os; „thi en Retfærdigs Bøn formaaer meget, naar den er alvorlig.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Novbr.

Evangeliets Gjenoprettelse.

Gjenoprettelsen af den Almægtiges hellige og evige Præstedømme har aabnet en Forbindelse mellem Himmelen og Jorden; Herren har atter samtalet med sine Børn, sine Tjenere, sine Propheter, og hans Aabenbaringer ere givne for at veilede Menneskene. Det hellige Præstedømme med Apostler, Propheter, Lærere, Mirakler, Gaver til at helbrede og styre, Tungemaalsgaven samt Alt, hvad der hører til Kirkens Organisation og Guds Rige paa Jorden, — Engle og tjenende Aander, Herrens Huus med dets Tvætninger, Salvelser og hellige Begavelser, — den Hellig-Aand med dens Gaver, Velsignelser og Kræfter, Alt, Alt er blevet gjenoprettet. Hvem vilde ikke troe paa Gud, vor himmelske Fader, og Jesus Christus, som han har sendt, tilligemed Engle og hellige Væsener? Hvem vilde ikke være en Sidste-Dages Hellig og give Gud Æren? Er det noget Under, at Djævelen raser og de Ugudelige hyle? Lad de Hellige fryde sig og erindre, at det er Daaren, som siger i sit Hjerte: „Der er ingen Gud," — og berede sig til at gaae ud fra Babylon,

førend den Almægtiges retfærdige Vrede bliver udgydt over de gjenstridige og ugudelige Nationer, og Veien bliver lukket for dem, thi Hereen vil visselig udføre sine strenge Domme, „men der skulle end være Nogle, som skulle undkomme paa Zions Bjerg, og de skulle være Hellige, og Jacobs Huus skal eie deres Eiendom. (Obad. 17.)

Correspondance.

Amerika.

Vi optage fra „Millennial Star" følgende Skrivelse, dateret

Detroit, den 18de September 1864.

Præsident Wells og B. Young jnn.

Elskede Brødre!

I ville udentvivl blive overraskede ved at modtage Brev af ovenanførte Dato fra dette Sted, da I sandsynligviis havde ventet, at vi vilde have været i Dalen om nogle faa Dage. Vi skrev vort sidste Brev til Eder den 7de dennes, Morgenen efterat vi vare landede i New York. Efter at have afleveret Brevet paa Postcontoiret, gik vi ned paa Hr. Holladays Contoir og erfarede der til vor store Forbauselse, at Posten var standset for tre Uger siden og vilde heller ikke komme til at gaae førend om otte eller fjorten Dage. Sioux-, Arapahoe- og Crow-Indianerne havde forenede overfaldet Posten, som gaaer til Santa Fe, New Mexico, Colorado og Utah Terretorium, angrebet Settlementer og Poststationer samt Regjeringens og Emigranternes Train, dræbt en Mængde Mænd, Qvinder og Børn, der flygtede fra Alt, hvad de eiede, og hvilket blev bortført af Indianerne, som saaledes gjorde et stort Bytte, og udbredte en almindelig Skræk ved deres Dristighed at gaae saa langt frem. Der er imidlertid ikke gaaet noget Menneskeliv tabt paa Postlinien, hvorimod der er bleven ødelagt betydelige Eiendomme. Hr. Holladay er nu i Atchison og træffer Foranstaltninger for at gjenoprette Postforbindelsen, hvilket han haaber at blive færdig med til imorgen. Tropper ere blevne udsendte, og man haaber i Almindelighed, at deres Nærværelse vil indgyde Indianerne Frygt, og at man atter kan reise i Sikkerhed. Jeg antager, at der vil blive gjort Anstrængelser for at tugte Indianerne saa snart som muligt; men de ville snart blive beskyttede ved det kolde Veir, der vanskeliggjør de militære Bevægelser i nogen stor Udstrækning.

Efterat vi havde hørt disse Nyheder, bleve vi meget ængstelige for at erfare vore Emigranters Stilling og Udsigter, tilligemed de Ældstes, som havde Bestyrelsen over dem, vidende, at Broder Joseph A. Young og Compagni maatte være paa Veien den Tid, Urolighederne herskede. Vi bleve imidlertid heldigviis befriede fra vor Frygt i saa Henseende ved at faae see et Telegram, som Broder Samuel Fenton i Philadelphia, der var med Broder Joseph A. Young, havde sendt sin Fader fra Julesburg den 12te September, i hvilket han underrettede ham om, at de vare Alle vel og havde naaet

dette Sted uden den mindste Vanskelighed. De sidste af vore Emigranter vare ogsaa ankomne dertil, og han berettede, at der vare omtrent 500 velbevæbnede Mænd iblandt dem. Denne Underretning vil udentvivl glæde og berolige Eder og de Helliges mange Venner i England, ligesom den har glædet og beroliget os, og eftersom der kun have været faa eller ingen Forstyrrelser ovenfor hiint Sted, saa ville de være ligesaa sikkre, som Compagnierne sædvanlig ere paa Sletterne. Den Erfaring, som vore Ældste fra Hjemmet have, vil tilraade Emigranterne en omhyggelig Aarvaagenhed, (hvilken ogsaa vil være indprentet hos dem ved de skrækkelige Scener, som de røde Mænd have foraarsaget) saa at jeg tænker, de ville komme igjennem uforstyrrede og naae hjem i Fred og Sikkerhed.

Den Skræk, der er indjaget Folket, ved de af Indianerne udøvede Voldsomheder, siges at være ganske overordentlig. Hele Godstrain ere blevne forladte uden at den mindste Bestræbelse er bleven gjort for at forsvare dem, og det endog førend de ere blevne overfaldne. En panisk Skræk har betaget Indbyggerne ved Missouri. Indianerne ville sandsynligviis blive strængt tugtede, og der hersker en almindelig Harme imod dem. Alt dette viser tydeligen Opfyldelsen af Prophetien, at „den Levning, som er bleven tilbage i Landet, skal blive overordentlig vred, og ængste Hedningerne med en svar Ængstelse — naar de skulle blive ligesom en ung Løve iblandt Faarehjorden, som, naar den gaaer der igjennem, nedtræder og sønderriver, og der er Ingen, som kan redde." Det synes dog som Opfyldelsen af disse Forudsigelser ikke ere langt borte. Alligevel nærer Nationen et glimrende Haab med Hensyn til Freden.

En stor Deel af begge Partier — Republikanere og Demokrater — indbilde sig, at Freden snart vil blive gjenoprettet, og at de Vanskeligheder, som stille sig i Veien, nærme sig til en hurtig Afgjørelse. Det almindelige Raab er nu: „Giv Grant og Sherman de Mænd, de behøve til at opfylde deres Armeer, og de ville snart give Oprøret Dødsstødet." Mænd, som have været næsten færdige til at fortvivle med Hensyn til Freden, synes nu at have fattet nyt Haab, eftersom de see paa Oprørernes nuværende Stilling og de Fordele, som Unionsarmeen nylig har vundet. De tænke, de nu kun behøve at udstrække deres Hænder, og Freden, som saa længe, lig et Phantasibillede, har undgaaet deres Greb, vil blive deres. Men I og jeg tilligemed Alle, som troe paa Guds Aabenbaringer, vide hvor grueligt de bedrage sig, eller snarere tillade deres store Sjælefjnde at bedrage dem i dette Punkt.

Da vi forlode New York, tænkte vi, at vi skulle have reist til Chicago idag (Søndag) og naaet Atchison paa Tirsdag; men da vi kom for seent til at komme med Toget fra Rochester, ere vi her idag, og ville ikke naae Atchison før Onsdag. Vi havde haabet at naae derhen for at afgaae med den første Post, men nu frygte vi for at komme for seent. Dog, Alt vil blive ret, hvorledes det end gaaer; idetmindste føle vi saaledes. Vi ere blevne skuffede, idet vi bleve hindrede fra at reise lige hjem, men vi haabe, at Alt er til det Bedste. Vi haabe imidlertid at naae hjem til Conferencen.

Maa Herren bestandig velsigne Eder med sin Aand og give Eder Kraft og Helbred til at udføre Eders Kaldspligter antageligt for ham, og maa han bevare Eder til I kunne vende hjem i Fred og Sikkerhed, det beder Eders Broder og Ven,

George Q. Cannon.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Novbr. 1839. (Fortsat fra Side 28.)

„En „Mormon" gik derhen for at votere. En af Pøbelen modsatte sig hans Votering og sagde, at en „Mormon" havde ikke mere Ret til at votere end en Neger. Det ene heftige Ord fulgte det andet, og Andre bleve ogsaa opbragte og et Slagsmaal paafulgte. De ere alligevel saa lykkelige at kunne sige, at „Mormonen" var ikke den Angribende, men den Angrebne. Andre lagde sig imellem, og ikke blot Een, men Mange overfaldt „Mormonen." Hans Brødre, der saae ham overfalden af en Mængde, styrtede frem for at befrie ham; derpaa kom Andre af Pøbelen, indtil Slagsmaalet endelig blev almindeligt. „Mormonerne" vare de Seirende. Den næste Dag naaede det Rygte „Mormonerne" i Caldwell, at to af deres Brødre vare blevne dræbte i denne Affære, og at der negtedes at udlevere deres Legemer for at begraves. Da de paa denne Tid ikke vidste, at Rygtet var falsk, bleve de meget ophidsede, og Flere af dem begave sig paa Veien til Davies County i den Hensigt at give de Brødre, som de formodede vare blevne dræbte, en anstændig Begravelse. De naaede deres Bestemmelsessted næste Morgen. Imidlertid havde det omtalte Slagsmaal opvakt en stor Ophidselse iblandt Indbyggerne. De afholdt en stor offentlig Forsamling, hvor de besluttede at uddrive „Mormonerne." Nogle begyndte at true disse og svore, at de skulde forlade Countyet inden tre Dage. Da de ovenomtalte „Mormoner," der vare reiste fra Caldwell til Davies, ankom derhen, fandt de Indbyggerne meget ophidsede. Tillige hørte de, at en stor Deel Pøbel var ifærd med at samle sig under Adam Black, Dommer ved Overretten i Davies County.

„Under disse Omstændigheder og med den Hensigt at mildne Ophidselsen henvendte de sig til Mr. Black og spurgte ham, om de Beretninger, de havde hørt med Hensyn til ham, vare sandfærdige. Da han benegtede dette, bade de ham give Benegtelsen skriftligt, hvilket han gjorde med Beredvillighed. De publiserede hans Tilstaaelse for at berolige den offentlige Mening og mildne Ophidselsen. Da de havde gjort dette, gave de sig til Ro, og haabede, at deres Bestræbelser vilde frembringe den forønskede Virkning. Man kan under disse Omstændigheder let forestille sig, hvor stor deres Overraskelse maatte blive, da de kort derefter erfarede, at nævnte Black havde for Dommer King aflagt Ed paa, at han af bevæbnede „Mormoner" var bleven tvungen til at undertegne den omtalte Tilstaaelse, ligesom han ogsaa hos ham havde forskaffet sig en Arrestorder mod Joseph Smith jun. og Lyman Wigth, hvilket Document han overgav til en Retsbetjent. Tillige blev der berettet, at disse to Mænd havde negtet at overgive sig og at en bevæbnet Hob var samlet for at komme og tage dem.

„Eders Ansøgere kunne forsikkre, at Retsbetjenten aldrig har gjort noget Forsøg paa at udføre Arrestordren, og at Smith og Wigth vare saa langt fra at gjøre nogen Modstand mod samme, som de ikke engang vidste, at den var udstedt, forend de erfarede det ved ovennævnte Beretning. Imidlertid var det Rygte blevet udbredt over hele Egnen, at „Mormonerne" tvang Flere til at undertegne visse Skrivelser, og at de modsatte sig Landets Love. Folkets Sind blev meget opflammet, og Pøbelen begyndte at samle sig fra alle Kanter og i stort Antal under

det Paastnd at understøtte Retsbetjenten i at udføre Arrestordren. Tillad os her i Forbigaaende at bemærke, at Adam Black havde solgt den Landeiendom, paa hvilken han da boede, til „Mormonerne," at han modtog sin Betaling for samme, og at det var formedelst hans Medvirkning de bleve uddrevne, ligesom han nu tilbageholder baade deres Penge og de Eiendomme, de kjøbte af ham.

„Saasnart de ovenomtalte Rygter naaede ovennævnte Smith og Wight, vare de øieblikkelig bestemte paa, hvad de skulde gjøre, hvilket var at underkaste sig Lovene. Begge overgave sig selv til Dommer King. Der foretoges en Undersøgelse med dem, men da der ikke kunde tilveiebringes eet eneste tilstrækkeligt Vidnesbyrd imod dem, bleve de løsladte. De haabede, at deres frivillige Underkastelse under Loven tilligemed deres fuldkomne Frikjendelse fra Beskyldningen vilde standse den almindelige Ophidselse. Men nei! Den længe forønskede Leilighed var kommen, da „Mormonernes" Undertrykkelse og Udryddelse kunde antage Formen af en lovlig Fremgangsmaade. Pøbelen, der havde samlet sig under det Paastud at hjælpe Retsbetjentene til at udføre deres Forretninger, adspredte sig ikke efter Smiths og Wight Frikjendelse, men forbleve sammen og dannede en militær Styrke og ødelagde „Mormonernes" Eiendom. Sidstnævnte søgte i deres Nød Beskyttelse under Lovene og disses Haandhævere. Efter megen Nølen blev Militsen under General Atchison, Doniphan og Parks sendt til deres Hjælp. De ankom den 13de September og leirede sig mellem „Mormonerne" og Pøbelen.

„Ovennævnte Officeerer gjorde ikke noget Forsøg paa at adsprede Pøbelen og undskyldte sig med, at deres egne Mænd sympathiserede med den Pøbel. Efter nogle Dages Ophold der paa Stedet antoge disse Officeerer følgende hensigtsmæssige Forholdsregel: De samlede Pøbelen og forenede den med deres egne Tropper og gav dem derpaa alle Afsked med Befaling et reise til deres forskjellige Hjem. Officererne reiste ogsaa hjem, med Undtagelse af Parks, der blev tilbage med sit Mandskab for at beskytte „Mormonerne."

„Disse kom overeens med Indbyggerne i Davies at kjøbe Landeiendomme af dem og beskikkede til den Ende en Commitee, der skulde gaae og afslutte Handel for et Beløb af indtil tyve tusinde Dollars. Medens dette foregik var Pøbelen fræk nok til at sige, at saasnart Indvaanerne i Davies havde solgt Eiendomme til „Mormonerne" og havde modtaget Betalingen derfor, vilde den drive dem ud og beholde baade deres Landbesiddelser og Penge.

„Istedetfor at Pøbelen, der, som forhen sagt, blev opløst i Davies County, efter Befalingen skulde have begivet sig til deres Hjem, gik de i Forening til det tilgrændsende Carroll County og leirede sig omkring Dewitt, en Landsby, der var opbygget og beboet af „Mormoner." Medens de saaledes omringede Dewitt, sendte de Nogle til Jackson for at hente en Kanon. De indesluttede Stedet saa aldeles, at Ingen kunde forlade Byen i Sikkerhed; naar de forsøgte derpaa, blev der fyret paa dem af Pøbelen. „Mormonernes" Heste bleve stjaalne og deres Qvæg dræbt. Indvaanerne i Dewitt, der udgjorde omtrent halvfjerdsindstyve Familier, vare i stor Elendighed og udtærede ved Hunger og Sygdom. I deres Nød henvendte de sig til Gouvernør Bogs for at faae Beskyttelse og Hjælp, der dog ikke blev dem forundt. Da de vare bragte til den største Elendighed, var intet Andet tilbage for dem end at søge Redning ved Flugten og ved Opgivelsen af deres Hjem. Saaledes trak de sig tilbage fra Dewitt om Aftenen den 11te October 1838 og

toge Veien til Dawies og Caldwel, efterladende mange af deres Effekter i Pøbelens Hænder.

„Eders Ansøgere ville ikke vidtløftigt opregne de Rædsler og Lidelser, som en saadan Flugt med Qvinder og Børn nødvendigviis maatte medføre. De kunde opregne mange. En Qvinde, som havde været i Barselseng just lige før Flugten begyndte, døde paa Veien og blev begravet uden Ligkiste. Mange Andre, der vare syge, udtærede og udhungrede samt berøvede al Lægehjælp, døde paa Veien. Resten af Mormonerne fra Dewitt naaede Dawies og Caldwel og fandt der en kortvarig Lindring, ligesom deres Mangler bleve afhjulpne af deres Venner og Brødre der.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Danmark. Efter et Ophold af syv Uger i Danmark og Sverrig afreiste Deres kongelige Høiheder, Prindsen og Prindsessen af Wales, fra Kjøbenhavn den 22de October, ved hvilken Anledning der, uagtet det daarlige Veir, havde samlet sig en betydelig Menneskemasse, som hilsede de Bortdragende med levende Hurraraab. — Ved Silkeborg er der nedbrændt en stor Papirsfabrik. Ilden opkom den 15de og man fik ikke Bugt med den førend den 19de forrige Maaned. Der er ødelagt en Mængde Maskiner og Materialier foruden det Forraad af Papir, som forefandtes. Endelig brændte henved 2 Millioner Konvoluter og omtrent 50,000 Æsker samt mange andre Ting. Skaden anslaaes til ikke under 200,000 Rdl.

England. Nøden i Fabrikdistrikterne skildres fremdeles med de mørkeste Farver. Eierne af de Bomuldsfabrikker, som hidtil have været drevne, have seet sig nødsagede til at nedsætte Arbeidspriserne; men da Ingen vil arbeide for mindre Dagløn end den tidligere, ere Fabrikkerne standsede. Man frygter for alvorlige Tumulter, og Fabrikeierne have allerede opfordret Autoriteterne til at opretholde Roligheden ved Hjælp af Militære.

Østerrige. En Reisning i det Venetianske skal være forsøgt af sydtyrolske Flygtninge, som allerede havde afvæbnet Grændseposterne og plyndret et Par Gendarmerikaserner. Befolkningen forholdt sig imidlertid passiv, og Insurgenterne saae sig nødsagede til at tye tilbage til Bjergene for det fremrykkende Militær.

China. Fra China meldes en ny af de keiserlige Tropper vunden Seier, idet de ifølge Beretninger fra Shanghae have sat sig i Besiddelse af Staden Hutschu.

Grækenland. Efterretningerne fra Grækenland ere meget sørgelige. Under Ordskiftet om Forfatningen har Nationalforsamlingens Sal været Skueplads for de voldsomste Optrin, og Oppositionens Holdning er endnu stedse meget truende. En ny og alvorlig Begivenhed har om muligt sat Gemytterne i endnu stærkere Bevægelse, idet Indenrigsministeren nemlig har været udsat for et Snigmord, som heldigviis mislykkedes.

Afrika. Fra Algier meldes, at Oberst Lacroix den 30te September og den 2den October har slaaet et af Oprørernes Corps. En anden Afdeling af Oprørerne har den 30te September med 1500 Mand angrebet General Jolivet, men blev slaaet

tilbage med et betydeligt Tab. De Franske mistede ved denne Leilighed 86 Mand Dræbte. I en anden Træfning bleve ogsaa Oprørerne totalt slagne. De Franske fratoge dem 3,000 Kameler, 30,000 Faar og et stort Antal Oxer.

Amerika: Fra New York meldes, at der ved Petersburgh, syd for Richmond har fundet flere Fægtninger Sted, men som ikke have havt noget afgjørende Resultat. De Konfødererede slog Unionisternes General Burbridge ved Saltville i Vest-Virginien. Unionsgeneral Sheridan stod i Harrisburg. Sydstaternes General Price havde til Hensigt at erobre Jefferson City og at indsætte en konfødereret Statsregjering i Missouri, hvor Ophidselsen hos den overveiende Deel af Befolkningen er meget stor mod Unionsregjeringen. — Indianerstammerne i Vesten begynde at strække Gevær. General Sully har tilføiet dem to Nederlag, som har kostet dem deres bedste Krigere.

Blandinger.

Man har gjort heldige Forsøg med at photographere Maanen i en Gjennemsnitsstørrelse af 23 Tommer.

Høi Alder. I Omegnen af Olmütz er der nylig død en Landmand, hvis Døbeseddel udviste en Alder af 117 Aar og 3 Maaneder. Indtil sine sidste Dage nød denne hundredaarige Gamle en usvækket Helbred og var i Besiddelse af alle sine Aandsevner. Han vilde netop indgaae et fjerde Ægteskab med en Pige paa 23 Aar, da Døden pludselig overraskede ham.

I Breslau blev en Pige, der havde forsøgt at tage sig selv af Dage, som Død bragt til et Hospital. En Læge formaaede en sund og stærk Sygevogterske til at lade sig aarelade. Blodet blev opsamlet og derefter indsprøitet i en Aare, som man aabnede paa den unge Pige. Resultatet overgik al Forventning; den Qvalte kaldtes tilbage til Livet. Denne mærkværdige Kuur har vakt stor Opsigt.

Det simpleste Postbureau i Verden findes ved Sydspidsen af Amerika. Allerede i nogle Aar har der paa det yderste Forbjerg i Magellanstrædet ligeoverfor Ildlandet hængt en Kasse, som er befæstet ved en Jernkjæde, og som aabnes af enhver forbiseilende Skipper for enten at lægge Breve deri eller tage saadanne ud deraf. Dette Postcontoir bestyrer saaledes sig selv; det er stillet under de Søfarendes Beskyttelse, og man har intet Exempel paa, at denne offentlige Tillid nogensinde er bleven misbrugt. Ethvert Skib overtager frivillig Expeditionen af det i Kassen Beroende, hvis Bestemmelsessted ligger i Retning af Skibets Fart.

Russiske Tilstande. En forunderlig Begivenhed er for Tiden Gjenstand for megen Omtale i St. Petersborg. For nogle Uger siden skulde en Godsbesidder i Gouvernementet Orel gjennem Byen Orels Politi modtage en Sum af 43,000 Rubler. I Politibureauet fik han den Besked, at han kun vilde erholde Summen udbetalt, naar han overlod Administrationen 5,000 Rubler. Endskjøndt Godseieren var vant til de russiske Embedsmænds Bestikkelighed, fandt han dog denne grove

Fordring for stærk og negtede at betale. Man betydede ham, at i saa Fald vilde han Intet erholde. Han sendte nu en Telegraphdepesche til Indenrigsministeren i St. Petersborg, som ligeledes pr. Telegraph anordnede en streng Undersøgelse. En Ven af Politidirektøren havde imidlertid allerede iforveien ligeledes pr. Telegraph givet ham et Vink, hvorefter han hurtigst muligt lod Summen udbetale, hvorom han underrettede Ministeren. Om Aftenen samme Dag sad Godseieren i sit Værelse, da det ringede. Hans eneste Tjener aabner Døren, bliver bunden og kneblet af nogle maskerede Mænd, som trænge ind i Herrens Værelse. Da denne var kommen sig efter den første Skræk, spørger han, hvad de ville. „De 43,000 Rubler" er Svaret; han peger paa en Kasse, hvori Nøglen sad. En af de Maskerede forsøgte at aabne den; det lykkedes imidlertid ikke, da Laasen var indrettet paa en usædvanlig Maade. Manden betydede Godseieren, at han selv skulde aabne Kassen. Han lukkede op, Pengene vare i den, men paa Banknoterne laa der en Revolver. Han greb denne og skjød to af Røverne, hvorpaa to andre flygtede. Uden at spilde et Dieblik iler den Paagjældende til Politiet, efter at han har lukket sit Kabinet. Politimesteren er ikke hjemme; han vender tilbage til sin Bolig med en Kommissær og to Vidner, for hvilke de Dræbte blive demaskerede, og man seer nu, at det er Politidirektøren og hans Sekretair.

En amerikansk Forfatter classificeerede de forskjellige Slags Patriotisme saaledes: Nogle ansee det for meest behageligt at døe for sit Fædreland; Andre ansee det for behageligere at leve for det; men den tredie af vore Patrioter anseer det for allerbehageligst at leve paa sit Land.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.